

Suport de l'alcalde de Dublín

L'alcalde de Dublín, Christy Burke, va expressar el seu suport al procés sobirania després de reunir-se amb el Diplocat, el consell de diplomàcia pública de Catalunya. Burke va argumentar en una entrevista a l'ACN que Catalunya “mereix la independència”. *“Entenem absolutament la posició, la visió i els sentiments del poble català perquè sabem*

com era ser tractats com ciutadans de segona”, hi va afegir, i va oferir l’“ajuda” d'Irlanda.

“No tinc cap dubte que el vostre dia també arribarà”, va assenyalar Burke. L'alcalde de la capital irlandesa va comparar Catalunya amb Escòcia i va recordar que els escocesos van ser ignorats “durant anys” i va demanar al president espanyol, Mariano Rajoy, que actuï com el primer ministre britànic, David Cameron, i accepti la celebració d'un referèndum sobre la independència. A Dublín, el Diplocat va fer un homenatge als líders històrics irlandesos Charles Stewart Parnell i James Connolly.

El futur del català

Manuel Cuyàs, escriptor i periodista. (1952)

Ara resulta que el català, vull dir l'idioma, tindrà la subsistència molt poc assegurada en una hipotètica Catalunya independent. Ho sostenen alguns “unionistes” catalans i també alguns independentistes. Uns per raons òbvies i els altres per aquesta tendència al patiment que tenim els indígenes del país. No em facin repetir la sofisticació dels seus arguments. Representa, però, que la Catalunya amb ales pròpies haurà de fer, en l'ensenyament i en la vida pública, tantes concessions legals al castellà –usat per gairebé el cinquanta per cent de la població en alguns llocs–, i representa també que el bilingüisme haurà de quedar tan protegit i assegurat si ens volem presentar com un país respectuós, que per la famosa llei del més fort el català anirà quedant residual en una primera etapa fins a

desaparèixer en una segona, que serà immediata. Posem al cap de vint anys. Fa quatre-cents anys que al català només li queden vint anys de vida expressiva.

Quan el català estava del tot perseguit i no servia ni per resar el parenostre a missa, no vaig sentir mai ningú afirmant que amb l'adveniment de la democràcia i amb la recuperació de l'autonomia el català es replegaria encara més i seria substituït pel castellà. Al contrari, que esperàvem l'alçament de llum en la tenebra, el retorn del nom de cada cosa i totes aquelles promeses estimulants que l'Espriu introduïa en els seus poemes. Va venir la democràcia, vam recuperar l'autonomia, i la normalització lingüística i la immersió escolar van ser i són un fet. Insuficient? Sí. Tant, que alguns pensem que en el pròxim alçament de llum ens serà possible incidir més en la normalització, en la immersió i en l'accés al ple domini de la terra. Hi haurà perills? Espanya ens envairà pacíficament amb uns Institutos Cervantes més apetitosos que el nostre Institut Ramon Llull? Sí, molt bé. Però nosaltres, que no farem fàstics als Cervantes, tindrem a la vegada més ressorts per defensar-nos. O no tenim confiança en nosaltres mateixos? Pitjor que ara, impossible. Cada dia ens obsequien amb una envestida contra la llengua i contra moltes coses que ens podrien fer feliços.

Els unionistes catalans que així s'expressen deixem-los a banda. Els independentistes cendrosos i patidors, que pensin en les conseqüències de l'alternativa. Hem arribat tan lluny i els coneixem tan bé que un vot negatiu o insuficient a la independència, a l'estat propi o com n'hi vulguem dir anirà associat a unes represàlies que potser sí que d'aquí a vint anys del català no en quedarà res.

Publicat en **EL PUNT AVUI** diumenge 24 de maig del 2015

*

**PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA**

**Una societat oberta i mobilitzada
per defensar el català**

Griselda Oliver i Alabau. Barcelona.

“El català gaudeix de bona salut allà on no hi ha regulació de l'estat”. Aquesta és una de les conclusions a què ha arribat en el seu quart [InformeCAT](#) la **Plataforma per la Llengua**, un informe anual en què mostra amb 50 dades significatives quin és l'estat actual del català: no pretén ser un recull exhaustiu sinó ressaltar les dades més im-

portants sobre la situació de la llengua. El van presentar el mes passat en roda de premsa **Josep Anton Fernández** i **Neus Mestres**, membres de l'executiva de l'entitat.

Diada per la llengua a Mallorca

Tal com va explicar Josep Anton Fernández, aquest informe és “una foto de la situació actual del català”, i constata que, fruit d’una campanya d’atacs en contra de la llengua, no pot créixer de manera normal en aquest estat.

Per això, tal com va afirmar contundentment Neus Mestres, “des de la Plataforma per la Llengua creiem que el català necessita un nou estat per créixer i que no acabi convertint-se en una llengua de segona”.

Durant el 2014, l’Estat va aprovar 50 lleis que imposaven el castellà. “Ara ja són 51”, afirmava Fernández, gràcies al recurs contenciós que l’Advocacia de l’estat va presentar davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per garantir que el castellà s’imparteixi en un 25% de les classes de les escoles catalanes. Tanmateix, “aquestes s’afegeixen a les més de 500 que ja existien”, afegia Fernández, que també va voler constatar no només que l’estat espanyol és un dels governs més intervencionistes d’Europa, sinó que aquesta política espanyola comporta en si mateixa una “ideologia de supremacia lingüística”: segons ell, l’única política lingüística de l’estat espanyol és eradicar les llengües a les parts del territori espanyol i que l’estat considera que no ho són.

Així mateix, aquest informe posa de relleu que en els territoris balear, valencià i de la Franja la situació del català es troba en una situació d’atzucac, tal com ho demostren les dades recopilades a l’InformeCAT: mentre que la meitat dels ciutadans del País Valencià no sap parlar en la llengua del territori i que només el 36% de les classes s’imparteixen en català —en castellà, el 43%— a la Franja els catalanoparlants estan desprotegits legalment, perquè no hi ha cap llei autonòmica que reconegui els drets lingüístics dels habitants de la zona, cosa que repercuteix en l’ensenyament de la llengua catalana a la zona: com a mínim 4 centres educatius de la Franja de Ponent retallen les classes en català o en canvien el nom (dada 27). D’altra banda, a les Balears gairebé el 90% de la població diu entendre el català i el 70%, que el sap llegir, però només un 63,4% i un 45,1% el parlen i l’escriuen, respectivament (dada 2).

“És necessari que la societat estigui oberta i mobilitzada”, va subratllar Fernández, que va afegir que calia “canviar hàbits” perquè, com demostra l’InformeCAT, “tot i que el 94% de la població entén el català, només un 12% dels catalanoparlants no canvia de llengua quan li parlen en castellà”. Segons Fernández aquestes actituds limiten la incorporació de noves persones a la llengua.

D’altra banda, el català té una gran vitalitat en els mitjans de comunicació, i així ho demostra la dada vuit: l’audiència dels principals diaris digitals en català (ARA i *Nació digital*) supera els 2 milions d’usuaris únics mensuals —seguits per *Vilaweb*, amb 1,5 milions de lectors únics mensuals—, xifra que representa un increment d’audiència notable si es compara amb les del 2013. Així mateix, sis dels deu principals fabricants de *smartphones* aposten per incorporar el català en els seus dispositius mentre que, d’altra banda, només un 10% dels productes de fabricant distribuïts a Catalunya són etiquetats en català. Hi continua havent empreses, com Coca-Cola que margina la llengua catalana en detriment d’altres llengües de dimensions inferiors

L’InformeCAT, a més a més, constata que en l’àmbit de la justícia el català es troba en una situació molt precària, si bé, d’altra banda, gaudeix d’una bona projecció internacional gràcies a entitats com l’IRL. Per tot això, Fernández és del parer que “cal mobilitzar-nos”, perquè el català és una llengua amb vitalitat —com les llengües mitjanes europees— però amb un entorn poc favorable que només es podrà començar a resoldre, segons la Plataforma per la Llengua, si aconseguim ser un estat independent.

* * *